

ע"פ 1288/17 - מדינת ישראל נגד אבשלום שנחר

בבית המשפט העליון בשבתו בית משפט לעוררים פליליים

ע"פ 1288/17

לפני:
כבוד השופט ע' פוגלם
כבוד השופט א' שהם
כבוד השופטת ע' ברון

המערערת: מדינת ישראל

נ ג ז

המשיב: אבשלום שנחר

ערעור על גזר דיןו של בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 26.12.2016, בתיק פ"ח 24211-02-16, שניתן על ידי כב' השופטים ד' סלע; מ' רניאל; ו-א' לוי

תאריך הושיבה: ט"ז באלוול התשע"ז (7.9.2017)

בשם המערערת:עו"ד רדר חלאוה

בשם המשיב:עו"ד שמעון וייס;עו"ד שחר בוקווילץ

פסק דין

השופט א' שהם:

עמוד 1

1. זהו ערעור המדינה (להלן: המערערת) על גזר דין של בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 26.12.2016, בתפ"ח 16-24211-02, שניתן על ידי כב' הרכב השופטים: ד' סלע; מ' רניאל; ו-א' לוי.

2. המשיב, אבשלום שנחר, יליד 22.5.1996, הורשע, על יסוד הודהתו, בעבירות שייחסו לו בכתב אישום מתווך, שהוגש במסגרת הסדר טיעון, כמפורט להלן: גرم מעשה אינס, לפי סעיף 345(א)(3) ביחד עם סעיף 350 לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: חוק העונשין) (שתי עבירות); מעשה סדום, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין; גرم מעשה אינס בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) ביחד עם סעיף 350 לחוק העונשין; רישה לחייב אינס בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין; מעשה מגונה, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין (ריבוי עבירות); גرم מעשה מגונה, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) ביחד עם סעיף 350 לחוק העונשין (שלוש עבירות); ניסיון לגרם מעשה מגונה, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) ביחד עם סעיפים 350 ו-25 לחוק העונשין (שלוש עבירות); הטרדה מינית, לפי סעיף 3(א)(4)+(6)(א) סיפא ביחד עם סעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (להלן: החוק או החוק למניעת הטרדה מינית) (חמש עבירות); וניסיון למעשה מגונה, לפי סעיף 348(א) ביחד עם סעיפים 5(א)(3) ו-25 לחוק העונשין.

3. בעקבות הרשעתו בדיון, נגזו על המשיב העונשים הבאים: 18 חודשים מאסר לRICTO בפועל, בגין תקופת מעצרו מיום 28.1.2016 ועד ליום 9.3.2016; 30 חודשים מאסר על תנאי, לבלי עבורי המשיב במשך 3 שנים, אחת העבירות כדלקמן: אינס לפי סעיף 345 לחוק העונשין, או מעשה סדום, לפי סעיף 347 לחוק העונשין, או מעשה מגונה, לפי סעיף 348 לחוק העונשין; 6 חודשים מאסר על תנאי, לבלי עבורי במשך 3 שנים, עבירה שעוניינה סחיטה, לפי סעיף 428 לחוק העונשין, או הטרדה מינית, לפי סעיפים 4 או 5 לחוק למניעת הטרדה מינית; כמו כן, חוויב המשיב בתשלום פיצויים בסכום כולל של 70,000 ₪ לחמש מתלווננות.

4. המדינה אינה משלימה עם קולת העונש שהוושט על המשיב, ומכאן הערעור שלנוינו.

עובדות כתוב האישום שהוגש נגד המשיב

5. כתוב האישום כולל חמשה אישומים, שכל אחד מהם מתייחס למතלוונת אחרת, אשר נפגעה ממעשיו של המשיב. בחלק הכללי של כתוב האישום, נאמר כי ברשותו ובשימושו של המשיב מכשיר טלפון נייד "חכם" מסוג סמסונג גלקסי (להלן: הטלפון הנייד). נטען בכתב האישום, כי המשיב נהג לעשות שימוש בתוכנת IMO (להלן: IMO), אותה התקין בטלפון הנייד. כנמסר בכתב האישום, "תוכנה זו מאפשרת ביצוע שיחות וידאו בין משתמשים שונים בתוכנה תוך צפייה הדידית". עוד מסופר בכתב האישום, כי במקרים הרלוונטיים נהג המשיב לעשות שימוש באפליקציית WHATSAPP, המותקנת במכשירי טלפון סלולריים (להלן: ווטסאפ), אפליקציה המשמשת להעברת מסרים מיידיים, תמונות, קטיעות וידאו וקול, "בין משתמשים שונים באפליקציה". נמסר בנוסף, כי במקרים הרלוונטיים לכתב האישום, נהג המשיב לגלוש באתר האינטרנט פייסבוק (להלן: פייסבוק), המשמש כרשת חברתית ומאפשר שליחת קבצים "וביצוע התכתבות באמצעות אמצעות הודעות או צ'אט".

6. האישום הראשון, הוא האישום המרכזי והחמור ביותר בכתב האישום. אישום זה מתייחס לקטינה ל.ג., ילידת 0.0.03 (להלן: המתלוונת), אשר החזיקה במועדים הרלוונטיים לכתב האישום במכשיר טלפון נייד "חכם". תחילת

עמוד 2

הקשר בין המשיב למתלוננת, נולדה בקבוצת ווטסאפ משותפת, שבה היו חברים נוספים. יzion, כי על פי כתוב האישום הייתה בין המשיב לבין המתלוננת היכרות מוקדמת. במהלך החודשים האחרונים של שנת 2015, החלו המשיב והמתלוננת להתכתב באמצעות תוכנות פייסבוק וווטסאפ, ובברית תחילת הקשר סיפרה המתלוננת למשיב כי היא בת 13 שנים. בשלב כלשהו, במהלך חודש דצמבר 2015, ביקש המשיב מהמתלוננת כי תשלח לו תמונות עירום של גופה, ולמרות סירובה של המתלוננת לכך, הפסיק בה המשיב כי תעשה כך בבקשתו. נטען בכתב האישום, "בשל הנסיבות של [המשיב]", נכנסת המתלוננת לחדר השירותים בบיתה ושם צילמה את אזור החזה, כשהיא לבוש חזייה בלבד, ולאחר זאת שלחה את התמונה למשיב. המשיב לא הסתפק בכך, וביקש מהמתלוננת כי תצלם את עצמה ללא חזייה, המתלוננת עשתה כן, ושלחה את התמונה למשיב. בהמשך, ביקש המשיב מהמתלוננת לשלוח לו תמונה של איבר מיניה, והיא עשתה כך בבקשתו. בשלב הבא, ביקש המשיב כי המתלוננת תשלח לו תמונה של גופה העירום, אך היא סירבה לבקש זה. נטען בכתב האישום, כי המשיב עשה את המעשים "לשם סיפוק, גירוי או ביזוי מיניים, בידועו כי המתלוננת קטינה מתחת לגיל 14 שנים". בהמשך, ביקש המשיב מהמתלוננת לקיים עמו שיחת וידאו, והדריך אותה כיצד להתקין במכשיר הנייד שלה תוכנת IMO. לאחר התקנת התוכנה, ניהל המשיב עם המתלוננת שיחת וידאו, במסגרתה הוא שיכנע אותה לגעת בשדייה, ומשענתה זאת, העיר לה המשיב "כי היא לא עושה זאת טוב, וביקש ממנה להחדיר את אצבעה לאיבר מיניה". נמסר בכתב האישום, כי המתלוננת התישבה על רצפת חדר השירותים ולבקשת המשיב היא החדרה אצבע לאיבר מיניה, כאשר באותה שעה המשיב צופה בה ומאונן, דבר שהקטינה ראתה במהלך שיחת הוידאו. לאחר מכן, ולבקשת המשיב, החדרה המתלוננת שתי אצבעות לאיבר מיניה, כשהמשמעות "צופה בה ומאונן... עד שהגיע לפורקן ונתקן את שיחת הוידאו". בשתי ההזדמנויות נוספות, במהלך דצמבר 2015, נעתנה המתלוננת לבקשותיו של המשיב כי תחשוף בפניו את גופה העירום, ואף נגעה בעצמה, כאשר המשיב צופה בה ומאונן. כתב האישום מתאר פניות נוספות של אופי מיני, מצידו של המשיב, ושיחות המתמקדות במיניותה של המתלוננת. בשלב כלשהו, כך על פי כתב האישום, קבעו המשיב והמתלוננת להיפגש בקרית חיים ביום 23.12.2015. ואכן, במועד שנקבע, בסמוך לשעה 14:00, נפגשו המשיב והמתלוננת לראשונה. המשיב חיבק את המתלוננת והחל ללקת עמה ברחבות פנימיים ובין חצורות בתים, ב כדי למצוא מקום מבודד". תוך כדי כך, אמר המשיב למתלוננת כי הם "עכשו יdziינו", אך המתלוננת סירבה וניסתה לתרוץ את סירובה בפרק שהיא במחוזר. בתגובה לכך, אמר המשיב למתלוננת כי עליה לגעת לאיבר מיננו ולמצוץ אותו. למשמע סירובה של המתלוננת, איים עליה המשיב באומרו כי אם תסרב הוא יספר לאחותה על הקשר ביניהם. לאחר זאת, הגיעו השניים למקום מבודד שם הפסיק את מכניסי ותחתו, וביקש מהמתלוננת "לעשות לו ביד".

המתלוננת נעטרה לכך וشفפה את איבר מיננו של המשיב באמצעות ידיה. מסתבר כי המשיב לא היה שבע רצון מפעולותיה של המתלוננת וביקש ממנה למצוץ את איבר מיננו. משענתה המתלוננת כדרישתו, אמר לה המשיב כי "היא אינה מוצצת טוב", ואז חזרה המתלוננת לשפשף בידיה את איבר מיננו של המשיב. תוך כדי כך, נגע המשיב בישבנה של המתלוננת ובאייר מיננה מעל לבגדיה. כמו כן, ליטף המשיב את שדייה של המתלוננת מתחת לחזייתה עד אשר הגע לפורקן מיני. עוד נטען בכתב האישום, כי ביום 3.1.2016, לאחר שהמתלוננת פנתה אל המשיב בווטסאפ, הוא שאל אותה מדוע "הפסיקה לאונן אותו", הוסיף כי הוא לא אונן מזה כשבועיים, ושאל אותה "אם היא רוצה למצוץ לו".

משאمرة המתלוננת למשיב כי היא בקשר עם אחר, הציע המשיב למתלוננת לקיים איתו קשר מהצד "בקטע של זונים", וביקש כי יאוננו יחדיו. בהמשך, כתב המשיב למתלוננת כי הוא "חרמן", וכאשר היא השיבה כי "היא לא חרמנית", אמר לה המשיב כי "חרמן אותה", ודרש ממנו "בפניות חוזרות" לאונן כדי שיגיע לסייע מני, אך המתלוננת סירבה לכך בטענה כי הדבר מכאייב לה. ביום 0.0.16, יום הולדתה ה-13 של המתלוננת, פנה המשיב אליה באמצעות הווטסאפ, איחל לה מזל טוב, והציג לה להיפגש כדי שיתן לה מתנה "שתחרמן אותה". בהמשך, שאל המשיב את המתלוננת "את לא רוצה זין?", ואמר לה "בואי תמצצי לי או משחו או סקס יבש או לדחוף לך קיצר בואי לחצוי שעה", אך המתלוננת סירבה. המתלוננת גם סירבה לבקשתו כי תلتך למקלהות ותאונן ביחד עם המשיב. עם זאת, הסכימה המתלוננת לשלוח למשיב תמונות של חזה ואיבר מיניה החשובים. בהמשך, העביר המשיב למתלוננת תמונה של איבר מיננו. הנסיבות נוספות של המשיב במתלוננת כי תאונן ביחד עמו, או תקים מגע מיני אוראלי אותו, לא נטען על ידי המתלוננת. לבסוף, ולאחר שהמשיב חזר ואיים על המתלוננת כי ישפר על הקשר ביניהם לאחותה, והוסיף כי אם לא

תעשה בדבריו היא "תסבול ותבכה כל החיים", אפשרה המטלוננט למשיב לבצע שיחת וידאו עמה. במהלך אותה שיחה, "הדריך" המשיב את המטלוננט כיצד להחדיר מברשת שניים עם משחת שניים לתוך איבר מינה, והיא עשתה כן "לא הסכמתה החופשית, בהיותה קטינה מתחת לגיל 14". צוין בכתב האישום, כי החדירת המברשת עם המשחה גרמה למטלוננט כאבים באיבר מינה. משחויה המטלוננט למשיב כי הדבר מכאייב לה וכי אינה יכולה לגעת עוד באיבר מינה, ביקש המשיב כי המטלוננט תשככים לשיחת וידאו במסגרת היא תחשוף בפניו את שדייה, "על מנת שיוכל לאון ולהגיע לפורקן". המטלוננט שלחה תמונות של שדיה ואיבר מינה החשופים, כתחליף לשיחת הוויידאו, אך המשיב לא הסתפק בכך ודרש לקיים שיחת וידאו, והמטלוננט נעתרה לכך. בתאריך 18.1.2016, פנה המשיב באמצעות הווטסאפ ואימס על המטלוננט כי יוספר לאחותה הגודלה על אוזות הקשר ביניהם, אם לא תשככים להיפרד מהאחר שעמו היא בקשר, וכן להיפגש עם המשיב "כדי למצוץ לו ולקיים עמו קשר מייננו ורטואלי". נמסר בכתב האישום, כי מפניהם של המשיב הסכימה המטלוננט להיפגש עמו "ולמצוץ לו", אך השניים לא הצליחו לתאם מועד לפגשה. באותו יום בשעות הערב, דרש המשיב מהמטלוננט לקיים עמו שיחת וידאו כיוון שהוא "חרמן". משיסירבה לכך המטלוננט, חזר ואימס עליה המשיב כי יתרת לאחותה ויספר לה על הקשר ביניהם. בתגובה אמרה לו המתלווננט כי תגשים נגדי תלונה במשטרה.

7. באישום השני מדווח בקטינה ילידת 0.0.03 (להלן: ש.ק.מ.), אשר החזיקה בטלפון נייד "חכם". נטען בכתב האישום, כי ביום 24.1.2016, יצר המשיב קשר עמה ושאל לגללה. עוד נמסר כי המשיב, "בஸבورو כי היא בת 13.5, החל להתכתב עמה באמצעות הווטסאפ". תוך כדי התכתבויות, פנה המשיב אל ש.ק.מ. "בפניות חוזרות בעלות אופי מיini ובהתיחסיות המתמקדות במיניותה". בין היתר, שאל המשיב את ש.ק.מ., "האם היא בתולה"; "האם זורמת"; "מה עושים כשיפגשו והאם תמצוץ לו"; "האם היא מוצצת טוב"; "האם היא מאוננת", והוסיף כי הוא "רוצה לזין אותה". המשיב ביקש מ-ש.ק.מ. לשלוח לו תמונה של ישבנה, וכן ביקש כי תוריד תוכנת IMO, כדי שיוכלו לבצע שיחות וידאו, במהלך היא "תתפסת ותאונן מולו". בעקבות בקשנותו של המשיב מ-ש.ק.מ. לשלוח לו את תמונתה, שלחה לו ש.ק.מ. תמונות שלה "בבגדים, במכנסיים קצרים ובגוזיה".

8. האישום השלישי עניינו בקטינה, ילידת 0.0.03 (להלן: ג.א.), אשר אף היא, כמו קודמותיה החזיקה בטלפון נייד "חכם". ביום 23.1.2016, יצר המשיב קשר עם ג.א., עת הייתה כבת 12.5 שנים, באמצעות הווטסאפ, והחל להתכתב עמה. צוין, כי בעת יצירת הקשר עם ג.א., אמרה האחורה למשיב כי היא בת 14 שנים. במהלך ההתכתבויות בין המשיב ל-ג.א., ניג המשיב לפנות אל ג.א. בפניות בעלות אופי מיini ובהתיחסיות המתמקדות במיניותה. בין השאר, שאל המשיב את ג.א. "האם היא בתולה"; "האם הייתה מתנשקת איתו"; "מתי תהיה חרמנית"; "האם אוננה בעבר"; "האם היא מגלהת את איבר מינה". בנוסף, אמר המשיב ל-ג.א. כי "היא מלך את איבר מינה", וכן היה "תוקע אותה בתחום". המשיב ביקש מ-ג.א. לשלוח לו תמונות של גופה, תוך שהוא מעיר לה כי היא "שטווחה" וכי "אין לה תחת או זהה", והוסיף שהוא יכול להוכיח לו אחרת "באמצעות שליחת תמונותיה". כמו כן, הציע המשיב ל-ג.א. כי תוריד את תוכנת IMO, כדי לקיים עמו שיחות וידאו "וכך יראה לה את איבר מיינו". בנוסף, ביקש המשיב מ-ג.א. כי תצלם עבורה את ישבנה ואת כל גופה, בצד שיכל לאון, וביקש ממנו כי "תזרום אותו".

9. האישום הרביעי נוגע לקטינה ת.ש., ילידת 0.0.01 (להלן: ת.ש.), אשר החזיקה בראשותה, במועדים הרלבנטיים לכתב האישום, בטלפון נייד "חכם". ביום 17.1.2016, יצר המשיב קשר עם ת.ש., עת הייתה כבת 14.5 שנים, וזאת באמצעות הווטסאפ. המשיב החל להתכתב עם ת.ש., אשר מסרה לו, כבר בתחילת הדרכו, את היוותה בת 14.5 שנים. אף כאן, פנה המשיב אל ת.ש. בפניות בעלות אופי מיini תוך התיחסיות המתמקדות במיניותה. בין היתר, שאל המשיב את ת.ש., "האם היא בתולה"; "האם היא מאוננת"; "האם היא מגלהת את איבר מינה"; "האם רוצה שיזין אותה"; "האם היא מוצצת", ו"האם רוצה לראות את איבר מיינו". כמו כן, הציע המשיב ל-ת.ש. כי תוריד את תוכנת IMO, בעוד

שיוכל לנוהל עמה שיחות יידאו וביקש ממנה כי "תזרום" אותו. יצוין, כי המשיב הציג את עצמו בצבא כבן 16 שנים, וזאת כאשר ת.ש. אמרה לו כי הוא מבוגר מדי. המשיב ביקש מ-ת.ש. לשלוח לו תמונות של גופה, ישבנה וחזה, תוך שהוא מעיר לה כי היא "שטוחה" וכי "אין לה תחת אוז חזה", ומצמין אותה להוכיח לו אחראית באמצעות שליחת תמונותיה. בשל הנסיבות של המשיב, שלחה לו ת.ש. תמונות שלה בתחנותים ובמכנסיים קצרים.

10. באישום החמשי והאחרון מדובר ב-ש.פ., קטינה ילידת 0.01 (להלן: ש.פ.), שברשותה היה, במועדים הרלבנטיים לכתב האישום, טלפון נייד "חכם". ביום 18.1.2016, יצר המשיב קשר עם ש.פ., עת הייתה כבת 14.5 שנים, עובדה שהייתה בידיעתו של המשיב. המשיב ניהל התכתבויות באמצעות הווטסאפ עם ש.פ., ובמסגרתן הוא ביצע פניות בעלות אופי מיני והתייחסויות המתמקדות במיניותה של ש.פ.. בין היתר, אמר המשיב ל-ש.פ. כי הוא "חרמן" ושאל אותה "האם היא לובשת חוטני" ו"האם הייתה מתנשקת איתנו". המשיב ביקש מ-ש.פ. לשלוח לו תמונות של גופה, תוך שהוא כותב לה שהיא "שטוחה" ומציין לה לפגוש אותו בתל אביב. במהלך התכתבויות, ובעקבות פניותיו החזרות של המשיב, שלחה לו ש.פ. את תמונותיה בגדי ים וכן תמונה של פלג גופה התחתון במכנס קצר.

גזר דיןו של בית משפט קמא

11. בפתח גזר דיןו, עמד בית משפט קמא על עיקרי הדברים המופיעים בתקיר מבחן שהוגש בעינויו של המשיב, המבוססים, בין היתר, על עיון בדו"ח מטעם מכון "ארגן", ובביקורת פסיכו-דיאגנוטי שנערך למשיב. מהתקיר עולה כי המשיב היה אמר להתחיל בשירות לאומי, במסגרת שירותו כביי האש בנסר. המשיב הוא נכה בשיעור של 100% על רקע של לקות שמיעה מלאידה, והוא אף סובל מ-ADHD (הפרעת קשב וריכוז), וטופל בריטליין עד לגיל 17 שנים. נמסר בתקיר, כי ליקות השמיעה הקשטה על המשיב לפתוח קשרים חברתיים, והוא סובל מיחס משפיל ופוגעני מאחרים. כתוצאה לכך, נפגעו הערך והדימוי העצמיים של המשיב. המשיב סיים 12 שנים לימוד וניגש לחلك מבחינות הבגרות. לאחר סיום לימודיו, עבד המשיב מעט בדואר ישראל ובחברת החשמל. המשיב נשלח לטיפול במכון "ארגן", במסגרת פיקוח מעצר, ונטל חלק ב-20 מפגשים. דוחות כי המשיב שיתף פעולה בהליך זה "ગילה רצון רב ללמידה ולהשתנות". גורמי הטיפול התרשמו ממוטיבציה גבוהה של המשיב לשיקום, אשר באה לידי ביטוי בגישה כנה וגלואה במפגשים הקבוצתיים. הומלץ על ידי גורמי הטיפול על המשך טיפול פרטני ארוך טווח, כולל את השתתפותם של בני המשפחה בהליך, תוך שילובו של המשיב במסגרת לימודים או תעסוקה המותאמים ליכולותיו. עוד נאמר בתקיר, כי התפתחותו הנפשית של המשיב משקפת חוסר בשלות אוטו-אינטלקט וקשישים בגין זאת עצמית בוגרת. המשיב סובל מרמה גבוהה של חרדות ופחדים והוא נוטה לעצבנות ומצבי רוח DISPORIM (דיאאוניים), ולעתים מופיעות אצלו מחשבות אובדן. שירות המבחן התרשם, כי המשיב מבין כוים כי עשה טעות והוא מביע חרטה על מעשיו אך נראה שהוא טרם הפנים את חומרת מעשיו, את מצבו הסיכון שלו, ואת עיובי החשיבה שעמדו בסיס התנהגותו. שירות המבחן מצא, על יסוד הערצת המסוכנות שנערכה למשיב, כי רמת מסוכנותו להישנות מעשים דומים בעtid, היא ביןונית-גבוהה, וכי המשיב אכן עדי להצבת גבולות חיזוניים באמצעות פיקוחים. עוד נאמר בתקיר, כי לנוכח נתנוו האישיים של המשיב ומגלותו, הוא אינו מתאים לטיפול במסגרת אינטנסיביות יותר, הקימות בקהילה, לטיפול בעבריני מין. להערכת שירות המבחן, שילובו של המשיב בתהlixir טיפולו לאורך זמן וסיומו המוצלח, לצד הצבת גבולות ואכזבי פיקוח, "עשויים לצמצם את מסוכנותו ולסייע לו להימנע מלחזר על ביצוע עבירות דומות". לבסוף, המליץ שירות המבחן להטיל על המשיב צו מבחן למשך 3 שנים, שבמהלכן הוא יתחייב להמשיך בתוכנית הטיפול שהוצאה לו במכון "ארגן". הומלץ בנוסף, כי יושתו על המשיב בעבודות שירות לתקופה של 6 חודשים, לצד מסר מותנה ופיצויים למחלונות.

12. בית המשפט הוגשה גם הערכת מסוכנות מינית בעניינו של הנאשם, ממנה עולה כי קשייו הרפואיים, החברתיים, והרגשיים של הנאשם עוררו בו תחושות تسכול ופגעו בביטחונו העצמי, כמו גם בהערכתו העצמית ובידמו הגברי שלו. לא ניתן לקבוע, להתרשםו של מעיר המשפט, כי מעשו של הנאשם נבעו ממשיכת פדופילית או הבפליות, ואפשר שמדובר בהתנהגות רגסיבית, על רקע הליקויים שפורטו. הנאשם הודה באופן פורמלי בביצוע העבירות, והביע הבנה ראשונית לפסול שבמעשיו, אך הוא לא הביע ביטוי רגשי וערבי, ההולם את המעשים. הנאשם התקשה לגלות אמפתיה ממשית כלפי הקורבנות, והוא אינו מודע לנילוי התוקפנות אשר באו לידי ביטוי בביצוע עבירותיו. עם זאת, סבר מעיר המשפט כלפי ההליכים המשפטיים בעניינו של הנאשם, הכללים מעצר סגור ומעצר בית, מהווים גורם מרתקע עבورو. כמו כן, התרשם מעיר המשפט ממוותיבציה כנה של הנאשם לשיקום, ומישותוף הפעולה שלו עם גורמי הטיפול. חurf' זאת, אין לשול מצבי סיכון עתידיים, ולפיכך זקוק הנאשם להצבת גבולות חיצוניים ולאמצעי פיקוח הולמים. לאחר שכלל כל הגורמים, הסטטיסטיים והדינמיים, הגיע מעיר המשפט למסקנה כי רמת מסוכנותו הנוכחי של הנאשם היא בינונית- גבוההה, אך סיום מוצלח של ההליך הטיפולי הארוך, הצפוי למשג'ב, עשוי לצמצם את רמת המסוכנות ולסייע למשג'ב להימנע מביצוע עבירות נוספות.

13. בהתאם לסדר הדברים שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין, פתח בית משפט קמא בשאלת, האם מדובר בעניינו באירוע אחד או שמא באירועים נפרדים? בית משפט קמא ציין, כי "ניתן למצוא בסוגיה זו פנים לכאן ולכאן". לאחר סקירת הפסיכה הרלבנטית, הגיע בית משפט קמא למסקנה, "לאחר התלבטות ולא בעלי היסוס", כי ניתן לראות את מכלול מעשיו של הנאשם כלפי קורבנותיו "כהוצאה לפועל של מעין 'תכנית עבריתית' אחת, שיעדה לקאים וחיסי מין עם בנות קטינות שאוthon יcirך דרך המרשתת". כלל המעשים נעשו בחודשים האחרונים של שנת 2015 ובחודש ינואר 2016, ו מבחינה זו "ניתן לראות שהשיקוף על המכלול כאירוע אחד".

מכאן נפנה בית משפט קמא לקבוע את מתחם הענישה ההולם, בציינו כי העריכים החברתיים שנפגעו הם, בין היתר, זכותן של הקטינות על גופן, ועל בריאותן הפיזית והנפשית, ושמירה על כבודן; כמו גם, זכותן לפרטויות ולצנעת הפרט. בהמשך, עמד בית משפט קמא בהרבה על מדיניות הענישה הנוגעת בעבירות כגון דא, בהדגשו כי מדובר במדיניות ענישה חמירה, הגם שהיא תלואה במסיבותו המיחדות של כל מקרה ומקירה. אשר לנسبות הקשורות בביצוע העבירה, הדגיש בית משפט קמא כי מדובר במעשים מתוכננים, שככלו פניות מרובות למספר קורבנות קטינים, ובهن הוצאות ודרישות קונקרטיות. הנזק שנגרם לקורבנות, או צפוי היה להיגרם, משמעותי ביותר, כאשר הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות, היו "יצרי המינים הבלתי מרסונים, על רקע קשייו האישיותיים והחברתיים". לאחר זאת, קבע בית משפט קמא כי מתחם הענישה ההולם ינווע בין 24 ל-60 חודשים מסר לריצוי בפועל.

14. אשר לנسبות שאין קשרות בביצוע העבירה, ציין בית משפט קמא כי ריצוי עונש מאסר, בהינתן ליקוי השמיעה הקשה של הנאשם, קשה ביותר עבורי, וכי עונש מאסר ממושך מדי, עלול לפגוע בתהילך השיקומי שאותו החל הנאשם. בית משפט קמא הוסיף עוד, כי הנאשם נטל אחריות על מעשיו באופן מיידי והוא עשה מאמצים לחזור למוטב. עם זאת, הטעים בית משפט קמא כי אין להתעלם מהאמור בהערכת המסוכנות לפיה, רמת הסיכון להישנות מקרים דומים בעתיד היא בינונית- גבוההה, וכי הנאשם זקוק עדין להצבת גבולות חיצוניים באמצעות פיקוחים. לפיכך, יש ליתן משקל לגורם ההרתקעה, הגם שאין זה "המקרה המתאים לשדר את מסר הרתקעת הרבים על גבו" של הנאשם. לאחר בחינת כל הנسبות, סבר בית משפט קמא כי אין לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהסתפק בעונש שירוצה בעבודות שירות, אך מנגד יש מקום לסתות ל��ולה מתחם הענישה שנקבע, "לנוכח סיכון שיקום משמעותיים, המתקיים בעניינו של [ה הנאשם]". לאור האמור, גזר בית משפט קמא על הנאשם 18 חודשים מאסר לריצוי בפועל, ואת יתר העונשים שפורטו בפסקה 3 לעיל.

15. בהערכת מסוכנות מינית מיום 20.8.2017, נאמר, בין היתר, כי לדברי הנאשם, המתלוונת באישום הראשון – היה שיזמה את הקשר אליו, שכן "היא הגיבה לי לתמונות ו מבחינותיה זה היה סימן שרוצה לדבר איתי". הוא ידע שהקטינה בת 13 שנים, למחרת שכשנפגש עמה היא נראתה לו "יותר גדולה". הנאשם מסר עוד, כי הוא שוחר בנסיבות האינטernet עם "אייה 15 קטינות", אך החליט להאשים אותו ביחס ל-4 קטינות בלבד. העבירות שביצעה התפרשו, לדבריו, על פני תקופה של חצי שנה. הנאשם מסר עוד, כי לאחר שהות של כמנה במעצר בית הוא שולב בטיפול פרטני במכון "ארגמן", שם למד "המון דברים". הנאשם טען, כי אינו חושב שהוא מסוכן, למחרות שלדבריו הדבר הכי חשוב מבחינתו, לאחר ריצוי עונש המאסר, הוא "מסגרת עבודה ומסגרת טיפול". לאחר ניתוח גורמי הסיכון הסטטיסטיים והדינמיים, הגיעו מעריך המסוכנות למסקנה כי רמת מסוכנותו המינית של הנאשם היא עדין בינוי-גבואה. עם זאת, ההתרשות היא כי ה프로그램ה הטיפולית הינה טובה ולן מומלץ על הנאשם טיפול "עודדי מותאם".

פסקoir מבנן עדכני

16. בתסקיר מיום 1.9.2017 נאמר, כי הנאשם מריצה את עונשו בבית סוהר "צלאון", החל מתאריך 15.1.2017 בסוף חודש يول' 2017, סימן הנאשם טיפול בקבוצה פסикו-חינוכית לעבריini מין, שהתקיימה בנושא תקשורת, ובמסגרתה התקיימו 13 מפגשים, שלכלם הגיעו המבוקש, תוך שהוא מכבד את כללי הקבוצה ומבצע את המטלות באופן מלא. נמסר, כי הנאשם הביע מוטיבציה להשתלבות בקבוצה, ולמרות מגבלות השמיעה שלו, ציינו גורמי הטיפול כי הלה הפיק את המירב מקובוצה זו. בשל תקופת מסרו הקצרה יחסית, לא שולב הנאשם בטיפול "עודדי לעבריini מין" במסגרת כלא "חרמון", ובמהמשך יופנה הנאשם אל הרשות לשיקום האסיר, לצורך בדיקת האפשרות להכנת תכנית לשחרור מוקדם עבורי.

מחאות דעת מ"ב"ן עולה כי הנאשם לוקח אחריות על מעשייו ומגלה מוטיבציה לטפל בבעיותו. הערכת חוות דעת מ"ב"ן התרשמה כי קיומן נמצאה הממשלה בשלב המודיעות לביעתיות שבהתנהגותו וכי יש עדין צורך להעניק במניעים שהובילו לביצוע העבירות, ובהכרת מצבו הסיכון שלו. בשלב זה, הנאשם אינו מגלה אמפתיה כלפי הקורבנות והוא מרכז בעצמו ובהשלכות המעשים עליו. לפיכך, הומלץ על הנאשם טיפול בנושא עבירות המין, ובכלל זה לבחון את התאמתו של הנאשם לטיפול במחלקה טיפולית במסגרת שב"ס.

בשיחה עם קצין המבחן, מסר הנאשם כי בשל מגבלותו הוא נחשף, לעיתים, לחס Mazlul ומשפיל מצד הכלואים האחרים והוא חש חולשה מולם. הנאשם תיאר תחוויות של בידות عمוקה, וכן חשש ופחד מהאוכלוסייה שהוא נמצא בקרבתה. הנאשם מקבל אחריות על מעשיו וביער משאלת כי בעtid הוא יכול להשלים את הטיפול, בו החל במסגרת מכון "ARGMAN". הנאשם הביע את אכזבתו מכך שלא ניתן לו הזדמנות ליטול חלק בטיפול "עודדי לעבריini מין" במסגרת שב"ס, בשל יתרת מסרו. בסיקום התסקיר נאמר, כי להתרשותם קצין המבחן עונש המאסר הרתיע את הנאשם "באופן בולט". כמו כן, חוות הטיפול שעבר הנאשם טרם מסרו, ממשיכה ללוות אותו והוא " מגלה מוטיבציה אמיתית ועמוקה לטפל בעצמו ולהבין את הרקע לביצוע העבירות, תוך פיתוח מיומנות להתרמודדות עם מצבו הסיכון שלו ולהבין את מעגל התקיפה המינית".

17. בהודעת הערעור מטעם המדינה, נטען כי העונש שהושת על המchip אין הולם את חומרת המעשים בהם הוא הורשע, ואיןנו ניתן ביטוי לכך שמדובר במספר אירועים, שבוצעו בחמש מתלונות שונות. עוד נטען, כי מתוך העונש הכלול, שקבע בית משפט קמא, "נמור מאד בנסיבות ביצוע המעשים". נטען בנוסף, כי לא היה מקום לחרוג מן המתחם משיקולי שיקום. לגישת המערערת, בית משפט קמא נתן משקל רב מיד' לנטיותיו האישיות של המchip, ובכלל זה ללקות השמיהה הקשה שלו, ומנגד לא נתן די משקל לנזק שנגרם לקורבנות העבריה ולשיקולי העונשה האחרים.

לשיטת המערערת, מתוך העונש ההולם, בגין האישום הראשון, צריך לנوع בין 5 ל-8 שנים מאסר. אשר ליתר האישומים, מן הראיו היה לקבוע מתוך נפרד לכל אחד מהם, הנע בין 4 ל-12 חודשים מאסר. כאמור, לגישת המערערת אין להשיקף על חמשת האישומים המיוחסים למchip כל איורע אחד, שכן מדובר בקורבנות שונים ובעודדי ביצוע שונים, ואין עסקין, בהכרח, בתוכנית עברינית אחת. אשר לחירגה מהמתחם שנקבע, משיקולי שיקום, סבורה המערערת כי לא היה לכך מקום "נוחה חומרת העבריות", הערכתי מסוכנותו של המchip, והעובדה שהוא לכל היוטר מצוי בראשיתה של ההבנה את מעשו וחומרתו". עוד נטען, כי לא היה מקום לסתות מהעונש המזרחי הקבוע בחוק, לעבירה שעוניינה גרם מעשה אinous בנסיבות חמירות - קרי, עונש של חמש שנים מאסר.

18. בדיון בערעור טענה עו"ד ררד חלאוה, ב"כ המערערת, כי יש בעובדה לפיה רמת מסוכנותו של המchip ועדנה ביןונית-גבואה, כדי ללמד על כי הטיפול במוסד "ארגמן" לא השיג את התוצאה המקויה. המערערת חזרה וטענה, כי מדובר באירועים נפרדים, שבಗינם יש לקבוע מתחמי עונייה גבויים יותר, מלבדו שנקבעו על ידי בית משפט קמא. אשר לגילוי המוטיבציה של המchip לשיקום, סבורה המערערת כי יש להחמיר ממשמעותית בעונש המאסר שהושת עליו – ولو כדי לאפשר תקופה מספקת לשילובו בטיפול "יעודי לעבריini מין".

19. בתשובתו לערעור, טען עו"ד שמעון וייס, ב"כ המchip, כי המקה דן אינו המקה המתאים שבו יש להחמיר בעונש כדי להרטיע את הרבים. זאת שכן, מדובר בנסיבות חריגות מיוחדות, הבאות לידי ביטוי במוגבלותו השירות של המchip, ובכיון העצום מבחינתו לשאת בעונש מאסר. זאת, בנוסף לטיכוי השיקום הבולטים, כעולה מתקשי השירות המבחן. עוד נטען, כי בשל מגבלת השמיהה של המchip, אין אפשרות ממשית לשילובו בטיפול "יעודי לעבריini מין בתוככי מתבן הכליאה, כר' שגמ הארכת תקופה מסטרו לא תוביל לשילובו בהליך מעין זה. אשר לטענת המערערת, כי ההליך הטיפולי במכון "ארגמן" לא הביא להפחחת רמת מסוכנותו של המchip, נטען כי הлик זה לא הסתיים, ולכן אין לטענה זו של המערערת על מה שתסתמוך. נטען בנוסף, כי המchip מצוי במצבה קשה בין כותלי הכליא, שעה שכלאים אחרים מתנכלים לו ומתעללים בו. ב"כ המchip הפנה לעובדה כי המchip היה נתון במשך חודשים ארוכים במעצר תחת אייזוק אלקטוריוני, מבלי שנרשמה לחובתו כל הפרה. עוד נטען, כי המchip לוקח אחריות על מעשיו בהזדמנות הראשונה, והוא מבקש, כבר מהיום הראשון, להשתלב בתהליך טיפול, ולפיכך גורס בא כוח המchip כי אין מקום להתערב בגזר דין של בית משפט קמא.

דיון והכרעה

20. המעשים המתוארים בכתב האישום שלפניינו, ממחישים פעם נוספת את הסכנה הטמונה בשימוש במרשתת על ידי עבריini מין, על מנת ליצור קשר ולפתח קורבנות תמיימים, בדרך כלל קטינים, להיענות לדרישות מיניות מעבותות, בכך לספק את יציריהם המיניים האפלים והסוטים. בחלוקת גסה ניתן להבחין, בסוג זה של עבירות, בין מעשים המבוצעים

באמצעים וירטואליים בלבד, לבין מקרים שבהם נוצר מגע פיזי בין הנאשם לקורבנותיו, בעקבות הקשר האינטראקטיבי. יפים לעניינו דברי השופט י' עמיית בבש"פ 2065/13 פלוני נ' מדינת ישראל (22.3.2013):

"המקרה שבפניו חושף את הצד האפל של הרשות. המ██וכנות של פעם שינתה את פניה ולפנינו מסוכנות מסווג חדש. [...] האינטראקטיבי חודר לחיים האמיתיים, ומצביע סכנות של ממש בתחום ובדריכים לא שיערו ראשונים. מעשים מעוגנים של פעם, שהו כרוכים במגע פיזי עם נפגע העבריה, נתחלפו להם בסוגים שונים של מעשים בשלט-רחוק. [...] מגע וחדרה פיזית נתחלפו בחדרה אל תוך המרחב האינטראקטיבי-אינטימי של הגולש מצד השני. [...] כפה אדומה כבר אינה מסתובבת בעיר שורץ זבים, היא משוטטת למרחב האינטראקטיבי, שם אורבים לה ציידים וטורפים מסווג אחר. [...] אלו הסכנות החדשנות, והמשפט צריך אפילו להתאים עצמו להתרומות העבריאניות של הרשות" (וראו דברים דומים שנאמרו על-ידי בבש"פ 7873/12 פלוני נ' מדינת ישראל 20.11.2012)).

ואכן, הצד האפל של הרשות נחשף גם במקרה דנן, שעה שהמשיב ביצע פניות בעלות אופי מיני, באמצעות האינטראקטיבי, אל חמוץ קטינות בגילאים שבין 12.5 ל-14.5 שנים, תוך שימוש, לעיתים, במניפולציות ואף באויומים, בכך לספק, בדרך מעוותת וסוטה, את דחפי המינים הבלתי מרוסנים.

21. בע"פ 6357/11 ברברמן נ' מדינת ישראל (23.6.2013), עמדתי על חומרתן הרבה של עבירות מן המבצעות בקטינום, והוסרתי כי "על העונש לשקוף את סליתת החברה מהמעשים המינאים המעוותים, ולהוות גורם מרתקע, הן כלפי העבריין עצמו והן כלפי עבריינים פוטנציאליים, מפני הישנות מעשים כגון אלה". עוד ציינתי, כי יש צורך "בהעברת מסר עוני מובהק למנצחים את רשות האינטראקטיבי למטרות פוגעניות ולטיפוק יצרים מינאים אפלים ומעוותים".

אקדמיים תוצאה להנאה, ואומר כבר עתה כי העונש שהוושת על המשיב אינו יכול לעמוד, חרף נסיבותו האישיות שאין מן הקלות, ולפיך יש מקום לקבל את הערעור ולהחמיר בעונשו של המשיב, כפי שיפורט להלן.

22. כפי שעשה בית משפט קמא, אף כאן יבחן עניינו של המשיב על פי המתווה שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין, על שלבי השונים (בע"פ 4741/13 מדינת ישראל נ' נעמנה (10.6.2014), והפסיקה המוזכרת שם). בשלב הראשון, על בית המשפט לקבוע אם, במקרים הkonkrete המונח לפני, מדובר אחד או שמא במספר אירועים. כאמור, קבע בית המשפט כי ניתן למצוא קשר הדוק בין המעשים השונים, ולדידו של בית משפט קמא המذبور ב"הזאה לפועל של מעין תוכניות עבריאניות אחת, שיעדה לכך יחס מיוחד בין קיומם לבין קיומם של מושגים שאותן יכיר דרך המרשות". לפיכך, קבע בית משפט קמא "לאחר התלבטות ולא בלי היסוס", כי מדובר באותו אחד. דעתו בנושא זה שונה, ולגשטי יש להפריד בין המעשים שנעשו בגדירו של הנאשם הראשון, לבין המעשים המיוחסים למשיב במסגרת אישומים 2-5, כך שלפנינו שני אירועים נפרדים. אפתח בכך, שמדובר עלי", עקרונית, המבחן שנקבע בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) מפי השופט ד' ברק-ארת, ולפיו:

"התשובה לשאלת מהם גדרי ה'אירוע' תיגזר מניסיון החיים, כך שubitot שיש בינהן קשר הדוק יחויבו לאירוע אחד. המובן שיינטן למונח 'קשר הדוק' יתפתח מקרה לקרה ואין צורך לקבוע אותו באופן קשיח כבר כעת. עם זאת, ניתן לומר כי ברגע קשר כזה בין עבירות יימצא כאשר תהיה בינהן סמיכות זמניות או כאשר הן תהינה חלק מאותה תוכנית עבריאנית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופה זמן שאינה קצרה" (פסקה 5 לחווות דעתה, ועוד גם, בע"פ 2519/14 קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.2014); בע"פ 5834/13 פלוני נ' מדינת ישראל (20.11.2014); בע"פ 14/3 5643 עיסא נ' מדינת

ובחרה לעניינו. אכן, יש מאפיינים מסוימים למכול העבירות שביצע המשיב כלפי חמש מטלונות שונות. הפניה אל המטלונות נעשתה באמצעות האינטראט, וכללה תכנים בעלי אופי מיני מובהק; המעשים בוצעו תוך פרק זמן קצריחסית של מספר חודשים; מדובר בפניות אל נערות צערות בגלאי 12.5 עד 14.5 שנים, דבר שהיה ידוע למשיב; ומוקן אני להניח כי עסקין בתוכנית עברינית אחת.

עם זאת, קיים שוני מהותי בין המעשים המិוחסים למשיב במסגרת האישום הראשון לבין המעשים שבוצעו בither האישומים. באישומים 2-5, נעשו אל המטלונות פניות בעלות אופי מיני, תוך שימוש בביטויים קשים ומעוררי סלידה, אשר הובילו, לכל היותר, לשלוח צלומיים חושפניים (שלא כללו צלומי עירום), זאת בעוד המעשים שנעשו בגדרי האישום הראשון נושאים אופי שונים בתכלית. מעבר לדברים הגסים והמקוממים עם ילדה כבת 13 שנים, מדובר באישום זה בשידולה של המטלונות להעביר צלומיים של גופת העירום; להaddir אכבעות לאיבר מינה; ולצפות במשיב כשהוא מאונן ומגיע לפורקן. מעשים אלו חזרו ונשנו, כאשר המשיב מאיים על המטלונות כי יחשוף את המעשים בפני אחותה. לשיא הגיעו מעשי הנפשעים של המשיב, שעשה שכנע את המטלונות להיפגע עימם, ובזהzmanות זו ביצע בה עבירות חמורות של מעשה סדום, גרם מעשה אינוס בנסיבות מחמירות, ועוד. ואם בשאים עסקין, המשיב הגיע לשפל המדרגה כאשר שכנע את הaddir מברשת שניים עם משחת שניים לאיבר מינה, דבר שגרם לה לכאבים באיבר המין. כאמור, מעבר למינופליציות השונות שהפעיל המשיב כלפי המטלונות התמימה, כדי להשיג את סיפוקו המיני, הוא נקט בלשון איום ו בגין כך הורשע המשיב, בין היתר, בעבירה של שחיטה באוימים. הנה כי כן, מדובר באישומים שונים בתכלית לעונת מאפייני העבירות שפורטו באישומים 2-5, ואני רואה מקום לטווג את כלל האישומים כאירוע אחד, כפי שקבע בית משפט קמא. סבורני, כי חרף הדמיון בין המעשים השונים, אין לטעמי, "קשר הדוק" בין המעשים המិוחסים למשיב באישומים 2-5, לבין אלו שבהם הורשע בגדרי האישום הראשון, ועל כן מדובר, למעשה, בשני אירועים נפרדים.

23. השלב הבא בתהליכי הענישה, על פי המנגנון שנקבע בתקון 113, עניינו בקביעת מתחם העונש ההולם, ובמסגרת זו יש להידרש לערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה; למדיניות הענישה הנוגגת; ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. אקדמי ואומר, כי בכל הנוגע לאישומים 2-5, שאותם יש לראות כאירוע אחד, מקובל על' מתחם הענישה שקבע בית משפט קמא, הנע בין 24 ל-60 חודשים מסר לRICTI בפועל, לצד עונשים נלוויים, ואני רואה להוסיף על כך דבר. אשר לאיום הראשון, שבגינו יש לקבוע מתחם ענישה נפרד, שומה علينا להידרש, בראש ובראשונה, לשאלת היחס בין מתחם הענישה לבין העונש המזערתי, אשר נקבע לעבירה בה הורשע הנאשם. נזכיר, כי אחת העבירות המិוחסות למשיב במסגרת האישום הראשון (גרם מעשה אינוס בנסיבות מחמירות), נשאת עונש מירבי של 20 שנות מאסר. סעיף 355 לחוק העונשיין, שכותרתו "עונש מזערתי", קבע כי מי שההורשע בין היתר בעבירה זו "לא יפחח עונשו מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החלטת בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו". משמע, קיים בעניינו של המשיב עונש מזערתי של 5 שנות מאסר.

בית משפט זה נדרש, במספר הזדמנויות, לשאלת היחס בין העונש המזערתי לבין מתחם הענישה. בע"פ 4876/15 פלוני נ' מדינת ישראל (3.12.2015), סוכמה ההלכה, לאחר סקירה נרחבת של פסיקה קודמת, ולפיה אין לקבוע, בכלל, רף ענישה תחתון הנמור מהעונש המזערתי, וזאת גם כאשר קיימת הצדקה לסתות מתחם העונש ההולם משיקולי שיקום. בכך זאת, יתכו "טעמים מיוחדים" המצדיקים קביעת רף תחתון נמור יותר, ובמקרה מעין זה על בית המשפט לפרט את אותם טעמים מיוחדים (וראו גם, ע"פ 337 פלוני נ' מדינת ישראל (9.9.2013); ע"פ 512 פלוני נ'

בע"פ 13/1605 פלוני נ' מדינת ישראל (27.8.2014), הבהיר השופט (כתוארו אז) ס' ג'ובראן, כי:

"מתחם עונש הולם שתחתיתו נמוכה מעונש המינימום יכול להיקבע רק אם ניתנו טעמים מיוחדים לכך... פרשנות אחרת, למשל שתחתית מתחם העונש הולם לא תהיה נמוכה מעונש המינימום או שנitin להתעלם מעונש המינימום אף מבלתי טעמים מיוחדים בעת קביעת תחתית מתחם העונש הולם, תבאה למסובב לא תהיה הלימה בין חומרת העבירה לבין המתחם, הן בניגוד לתיקון 113 לחוק העונשין והן בניגוד לסעיף 355 לחוק העונשין" (שם, בפסקה 26, וראו גם, ע"פ 207/14 פלוני נ' מדינת ישראל (1.2.2015); ע"פ 6662/13 פלוני נ' מדינת ישראל (2.3.2015)).

ואם נחזור לעניינו, נראה כי בהעדר "טעמים מיוחדים שיירשמו" (להבדיל מהטענה כי יש לסתות מהמתחם מטעמי שיקום), יש להציג את הרף התחתון של המתחם, בהקשר לאיושם הראשוני, על 5 שנים מאסר, כאשר הרף העליון עומד על 8 שנים מאסר.

24. השלב הבא בתהליך לפי תיקון 113 לחוק העונשין, עניינו בשאלת האם במקרה הקונקרטי קיימות נסיבות המצדיקות סטייה מתחם העונשה שנקבע: לקולה – מטעמי שיקום, ולחומרה – אם קיים חשש כי הנאשם עלול לשוב ולבצע עבירות, וכן הגנה על שלום הציבור מצדיקה החומרה בעונשו. במקרה דנן, נתען לסתיה לkokola מתחם העונשה, בהתאם לסעיף 40(א) לחוק העונשין, הקובל עי בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש הולם, אם מצא כי "הנאים השתתקם או כי יש סיכון של ממש שישתקם". כפי שנקבע, יש להצביע על פוטנציאלי שיקומי גבוה, המוצא את ביטויו במילים "סיכון של ממש" כי הנאשם השתתקם (ע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל (14.7.2013). למקרים בהם אושרה סטייה לkokola מהמתחם, משיקולי שיקום, ראו, בין היתר: ע"פ 7555/14 פלוני נ' מדינת ישראל (10.6.2015); ע"פ 3381/16 אלקרינאי נ' מדינת ישראל (10.7.2016); ע"פ 15/15 פלוני נ' מדינת ישראל (12.4.2015)).

במקרה המונח לפנינו, נראה בבירור כי המשיב מגלה מוטיבציה גבוהה לשיקום, וככולה מטאקוורי שירות המבחן ומהערכות המסוכנות, קיים בעניינו של המשיב פוטנציאלי שיקומי גבוה, ועוד נאמר כי שילובו של המשיב בטיפול ייעודי לעבריini מין עשוי להביא להפחחת רמת מסוכנותו המינית, העומדת כיום על רמה ביןונית-גובהה. נראה, כי דבריו של המשיב באשר לרצונו להשתתקם לא נאמרו מן השפה אל החוץ, ועוד יש להוסיף כי כלל הגורמים המקצועיים סבורים כי סיכון שיקומו של המשיב הינם גבוהים, ככל שישתלב בטיפול ייעודי לעבריini מין. אכן, יש פרודוקס מסוימים בעובדה כי שילובו של המשיב בטיפול ייעודי מעין זה, מותנה בהמצאותו לתקופה ארוכה יותר מזו שנגזרה עליו, מאחריו סורגי ובריח, ונראה כי הדבר מובן למשיב עצמו.

סוף דבר, הנני סבור כי במקרה דנן ישנה הצדקה לסתות ממתחמי העונשה שנקבעו בעניינו של המשיב, משיקולי שיקום. אשר לאיושים 2-5, נראה כי יש להעמיד את עונשו של המשיב על 18 חודשים מאסר לRICTO בפועל, כפי שקבע בית משפט קמא. ואשר לאיושם הראשוני – סבורני, כי בנסיבות העניין יש הצדקה לסתות מהרפ' התחתון, העומד על 5 שנים מאסר, ובשל סיכון השיקום הגבוהים להעמיד את עונשו של המשיב על 3 שנים מאסר לRICTO בפועל. השאלה בה הتلבותתי, היא – האם ראוי לצבור את העונשים שנגזרו על המשיב, באופן מלא או חלק, או שמא ניתן להורות על חפיות העונשים. בסופו של יומם, יצא לחייב לחפות את עונשי המאסר לRICTO בפועל, למורות חומרת מעשי של

המשיב, על מנת לאפשר זמן מספק לצורכי שיקומו במסגרת ההליך הטיולי שבב"ס, מחד גיסא, ולהחזירו לקהילה בתוך פרק זמן סביר, מайдך גיסא. ערך אני לרמת הענישה שנקבעה לעבירות מסווג זה (ראו, למשל, ע"פ 538/13 סבח נ' מדינת ישראל (11.9.2016); ע"פ 16/16 9716 פלוני נ' מדינת ישראל (3.5.2017); ע"פ 13/13 512 פלוני נ' מדינת ישראל (4.12.2013)), אך בהינתן הנסיבות המיעילות במקורה דן, סברתי, לא kali היסוס והתלבות, כי ניתן להסתפק בעונש של 3 שנות מאסר, מבלי שהדבר ישמש תקדים לרמת הענישה במקרים דומים.

25. לסיום, אציע לחבריו לקבל את ערעורה של המדינה כך שעונשו של המשיב יעמוד על 3 שנות מאסר לריצוי בפועל, בגין ימי מעצרו. יתר חלקו גזר הדין יוותר בעינם.

שופט

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכימם.

שופט

השופט ע' ברון:

אני מסכימה.

שופטת

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט א' מהם.

ניתן היום, י"ג בתשרי התשע"ח (3.10.2017).

שופטת

שופט

שופט

